

Nr. 186. Skördemannen.

Moderato.

A. F. Lindblad (?).

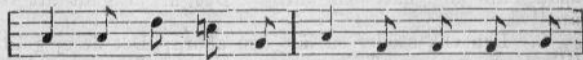
Solo.

1. Nu är det so - ligt og varmt på nä - set, Som

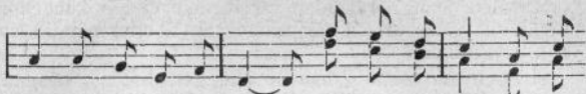

in - sjön fam - nar med ö - gon blå, Och frö - na

skall - ra i pen - ning - grä - set, Och al - la

17*

man sko-la ut och slå. Här har jag slip-sten och

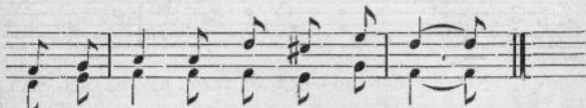
Chör.

här min byt - ta Och mat i vä - skan, till än - gen

ut! Nu är det frå - ga att gö - ra nyt - ta, Vi

få nog svet - tas förrn det tar slut.

2. Här flicka kära, är räfsan färdig; Ditt namn jag skurit i skaftet in. Klif ej i bäcken! näj kom, jag bär dig Igenom lifvet, om du blir min. Var ej så blyg, det är intet farligt; Du får ej väta de fötter små, Kom, jag skall bära dig nätt och varligt, Det är ju godt att vi äro två.

3. Den ena stöder så lätt den andra; Det är ej godt till att ensam gå. Tillsammans vi uppå ängen vandra, En gör ej nytta, men bägge två; Ty hvad jag faller, du

räfsar samman Och bärgar sedan i ladan in. Ja, låt oss
lefva i fröjd och gamman Tills Herran skördar på
ängen sin.

4. Du tror väl intet att jag dig sviker Och glömmer
bort dig för gods och gull? Man blir ej lycklig, fast man
blir riker, Och ej förnöjder för pengars skull; Men om
man äger i alla öden En trogen vän att sig sluta till,
Då blir man lycklig i själfva döden, Då har man gjort
såsom Herran vill.

5. Tack flicka kära! du hviskar bara I örat på mig —
det lät som: »Ja!» Nog få vi bröd, det har ingen fara,
Om blott vi spara på pengarna. Med flit och bön och
med kärlek trogen, Så menar jag det blir ingen brist;
Gud ger oss säd på den lilla logen, Och tänker på oss
båd' först och sist.

6. Se så, nu börjas! se gräset ligger Omkull i rappet,
ty slåttern går. Förgäfves blomman om lifvet tigger;
Nu är den slut, hennes korta vår. Så mänskan faller
ifrån sin stängel; När skördarn kommer med lien sin,
Men tätt i spåren, där går en ängel Som räfsar samman
och bärgar in.

C. A. Wetterbergh (?)